

SCÉNA 1

Neeta: Emery! Vždyť to ani nejsou moje knihy, Emery!

Emery: Neeto! Pamatuješ, jak nás jednou podplatili ti Američani, abychom v jídelně rozpoutali tu bitku s jídlem?

Neeta: Jak by ne! Tvůj táta nás pak na zbytek plavby zamknul v kajutách!

Emery: Nebo jak jsme tehdy odbrzdili klavír a vozili se na něm, zatímco se loď houpala?

Neeta: Měli jsme štěstí, že jsme s ním neprojeli zdí!

Emery: Nebo tu hru, jak jsme plivali dolů ze zábradlí a snažili se trefit staré chlápky do pleší?

Neeta: Ano, ano, byli jsme mizerná děcka!

Emery: Ale byla to sranda! Vždycky jsme si vystačili sami, jen my dva!

Neeta: Co to má co dělat s tím, že mi kradeš knihy?!

Emery: ...pamatuješ, jak jsme si hráli na piráty?

Neeta: Pamatuješ, jak znám všechny zkratky?

Neeta: Co to do tebe vjelo? Nemyslíš, že jsme na hru na honěnou už trochu staří?

Emery: Možná, ale taky jsme oba moc mladí na to, abychom mysleli na cestu někam tak daleko, jako je... Egypt?

Neeta: Není to o nic dál než Indie a tu cestu jsme oba absolvovali už mockrát. Atény, Milán i Budapešť jsou blíž než Bombaj. A taky se tam dá dostat rychleji, vlakem!

Emery: Máš pravdu, ale... je to, víš... je to jiné.

Neeta: To z tebe bude teda kapitán, Eme. Copak není na světě místo, kam bys chtěl plout?

Emery: Já– já nevím. Kamkoliv, kam pluje *Lark*? Jsi tady ty, je tu táta, naši přátelé...

Emery: To byla špatná odpověď?

Neeta: To byla odpověď... typická pro Emeryho.

Emery: A co tím jako chceš říct?

Neeta: Ale, nic.

Neeta: Jen tak mimochodem, kdyby všichni tvoji kamarádi skočili přes palubu...

Emery: HEJ!

Neeta: Já se jen ptám.

Autor: Sebastián Brodský, Biskupské gymnázium Žďár nad Sázavou

Emery: Koleduješ si.

Neeta: Jestli chceš strávit život pendlováním tam a zpátky, kdo jsem já, abych tě soudila?

Emery: A proč ne? Je to dobrý život! Alespoň vždycky budu přesně vědět, kam pluju.

Neeta: Jako křeček v kolečku.

Emery: Tak to schytáš, Nee!

SCÉNA 2

Kapitán: Všichni se přizpůsobujeme. Bude se s tím muset smířit.

Emery: Můžeš si s panem Honeycuttem alespoň promluvit, nebo ne, tati? Požádat ho, aby trochu zvolnil?

Kapitán: Nemám na jeho rozhodnutí o nic větší vliv než kterýkoli jiný člen posádky. Ta loď mu patří, může si s ní víceméně dělat, co se mu zachce. To se ho rovnou můžete zeptat sami. Oblíbil si tě, synku. Možná ty bys mohl...

Honeycutt: Á, moji tři oblíbenci!

Kapitán: Pane Honeycutte!

Honeycutt: Nejsou ti dva roztomilí? Vždycky pobíhají spolu! Jako páreček myšek! Máte příjemnou plavbu, slečno Myško? Ne? (*poplácá Emeryho*) Musíš se víc snažit, chlape! Tvoje holka se nudí!

Emery: Ona není—

Neeta: To tedy ne--

Honeycutt: Tak v čem je problém, zlatíčko? Můj *Lark* není pro svou princeznu dost dobrý? Nejste spokojení?

Neeta: Je to vaším vedením! Dřete všechny z kůže! Dokonce i posádku! To nemůže být bezpečné!

Honeycutt: Ale prosím tě. To je všechno? Nečekám, že by taková roztomilá dívenka jako ty chápala, co to obnáší řídit podnik.

Neeta: Víím, jak vypadá špatný podnik. A víím, že jestli budete se svými lidmi dál takhle zacházet, přivedete tuhle loď do záhuby! Musíte se k personálu chovat lépe!

Honeycutt: Vidím, že to myslíte smrtelně vážně, slečno Pandeyová.

Neeta: Smrtelně vážně.

Autor: Sebastián Brodský, Biskupské gymnázium Žďár nad Sázavou

Honeycutt: Cítí se snad někdo z *dotčených* ohledně mého vedení stejně? Haló? Někdo? Kdokoliv? Ozvěte se!...

Honeycutt: Zdá se, že jste v menšině, slečno Pandeyová. Možná, kdybyste někdy pracovala tak tvrdě jako váš bratr, měla by vaše slova nějakou váhu. Takhle jsem kromě vás od nikoho neslyšel jedinou stížnost. Takže je mi líto, ale— Je to moje loď.

SCÉNA 3

Neeta: Wicku... jak dlouho už pracuješ pro Goldfinche?

Wick: Hm... pár let. Od té doby, co mě přeměnili.

Neeta: „Přeměnili“... jaké to bylo?

Wick: Byla to ta nejnepříjemnější zkušenost mého života. Ale aspoň byla poslední, co? Haha.

Neeta: A ty piješ... piješ krev.

Wick: Ano.

Neeta: Kdy jsi pil naposledy?

Wick: Těsně předtím, než jsem se nalodil.

Neeta: To bylo před několika dny! Neumíráš hlady?

Wick: Vydržím bez toho dlouho, jsem v pohodě. Měla bys mít strach o sebe. Nevím, jestli je tu vůbec něco jedlého.

Neeta: Nad tím jsem nepřemýšlela.

Wick: Možná by bylo lepší, kdybys to nevěděla. Ačkoliv nechápu, jak můžeš mít chuť k jídlu v tomhle *smradu*...

Neeta: Smradu? Myslíš ten pach uhlí?

Wick: Uhlí? Tohle není cítit jako uhlí. Je to moc kovové.

Neeta: No... já cítím jen uhlí.

Wick: To se mi nelíbí.

Neeta: Měli bychom být poblíž místa, kde skladují přebytky. Vede to přímo do kotelny. Těžko se to ale pozná, když je všechno tak... špinavé.

Wick: Ať už dělá cokoli, musí se to šířit rychle. Kde je ten sklad uhlí? Ukaž mi to.

Neeta: Tohle je ono

(*Dveře s nápisem NO ENTRY / VSTUP ZAKÁZÁN*)

Autor: Sebastián Brodský, Biskupské gymnázium Žďár nad Sázavou

Neeta: Jak to může tak strašně páchnout? Je to skoro jako—

Neeta: Mám to otevřít?

Wick: Ne, ne -- jako jediný profesionál tady... bych to měl udělat já.

Neeta: Co to je? Je to jen uhlí, že jo?

Neeta: Wicku?

Wick: Správně. Je to jen uhlí.